

Դանիելի Գիրքը — Ութսունութերորդ համար

Կեղծ Վերջին Անձրևի Մերկացումը. մարգարեական ուղին՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից

Jeff Pippenger
2024-02-21

Փորձության գործընթացը, որ սկսվում է այն ժամանակ, երբ հրեշտակը իջնում է, ներկայացված է այն փորձությամբ, թե արդյոք գիրքը վերցնել հրեշտակի ձեռքից և ուտել այն: Նրանք, ովքեր ընտրեցին ուտել այդ պատգամը, ապա վիճակված էին հասնելու մի հիասթափության, որի ժամանակ այն խումբը, որ հրաժարվեց ուտել, թողնվեց հետևում: Այն փոքրիկ գիրքը, որ պետք է ուտվեր, ներկայացնում էր պատգամի «գիտելիքի ավելացում», որը նախ բացվել էր «վախճանի ժամանակում»՝ կամ 1798-ին, կամ 1989-ին, և ապա ավելի ուշ ձևակերպվել էր որպես մի պատգամ, որը պատասխանատու պիտի պահեր այդ ժամանակ կենդանի եղող սերնդին՝ ավելացած գիտելիքի լույսի առաջ: Երկու պատմություններից յուրաքանչյուրում, երբ Իսլամի մասին մարգարեությունը կատարվեց, ապա հրեշտակի ձեռքում եղած այն պատգամը, որ պետք է ուտվեր, կա՛մ ընդունվեց, կա՛մ մերժվեց: Եթե գրքով ներկայացված պատգամը մերժվում է, ապա նրանք, ովքեր այդպես են անում և nevertheless ձգտում են պահպանել այն դավանությունը, թե դեռևս Աստծու ընտրյալներն են, հարկադրված են առաջ բերելու մի կեղծ վերջին անձրևի պատգամ:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին աղվենտիզմի սերունդների անցյալի ապստամբությունները դարձյալ դարձան փորձող հարցեր: Ամբակումի գրքի երկրորդ գլուխը մատնանշում է մի բանավեճ, որ տեղի է ունենում այնտեղ ներկայացված մարգարեական պատմության մեջ, որը զուգահեռ մարգարեական գիծ է տասը կույսերի առակի հետ: Երբ պահապանը հարցրեց, թե ինքը ինչ պիտի պատասխանի տասը կույսերի առակի պատմության մեջ, նրան հրամայվեց «գրի առնել տեսիլքը և այն տախտակների վրա պարզ դարձնել»: Միլլերիտական պատմության պահապանները 1842 թվականին կազմեցին 1843 թվականի աղյուսակը, և դրա կազմությունը դարձավ մի ճանապարհային նշան: Դա էր Ամբակումի երկրորդ գլխի «տեսիլքը», որ տախտակների վրա պարզ դարձված, պիտի խոսեր վախճանում:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից կարճ ժամանակ անց նրանք, ովքեր ճանաչեցին երրորդ վայի Իսլամի գործունեությունը, առաջնորդվեցին վերադառնալու Երեմիայի «հին շավիղներին» և ընթանալու դրանցով: Այդ «հին շավիղները» բացահայտում էին, որ Հայտնության ութերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքում հիշատակված երեք վայերը ներկայացնում էին Իսլամի մարգարեական դերը: Անմիջապես դրանից հետո Future for America-ն սկսեց վերարտադրել Ամբակումի երկրորդ գլխի երկու քարտեզները՝ հենց այն նույն կետում Միլլերիտների զուգահեռ պատմության մեջ, երբ երկու քարտեզները ներկայացվեցին որպես ճանապարհային նշան, ինչը 1842 թվականին ներկայացվել էր 1843 թվականի քարտեզի հրատարակմամբ:

1842 թվականի մայիսին [Մասաչուսեթսի] Բոստոնում գումարվեց Ընդհանուր համաժողով: Այս ժողովի բացման ժամանակ Հավերհիլից եղբայրներ Չարլզ Ֆիթչը և Ապոլոդոս Հեյլը ներկայացրին Դանիելի և Հովհաննեսի պատկերավոր մարգարեությունները, որոնք նրանք նկարել էին կտորի վրա՝ մարգարեական թվերով հանդերձ՝ ցույց տալով դրանց կատարումը: Եղբայր Ֆիթչը, Համաժողովի առաջ իր աղյուսակից բացատրելով, ասաց, որ այս մարգարեությունները քննելիս մտածել էր, թե եթե կարողանար այստեղ ներկայացվածի նման մի բան պատրաստել, դա կպարզեցներ թեման և իրեն ավելի դյուրին կդարձներ այն ունկնդիրների առջև ներկայացնելը: Ահա ավելի մեծ լույս մեր ճանապարհի վրա: Այս եղբայրներն անում էին այն, ինչ Տերը 2,468 տարի առաջ ցույց էր տվել Ամբակումին իր տեսիլքում՝ ասելով. «Գրի՛ր տեսիլքը և պարզ դարձրու այն տախտակների վրա, որպեսզի կարդացողը վազի: Որովհետև տեսիլքը դեռ նշանակված ժամանակի համար է»: Ամբակում 2:2:

«Այս հարցի շուրջ որոշ քննարկումից հետո միաձայն քվեարկվեց, որ սույնի նման երեք հարյուրը լիտոգրաֆվեն, ինչը շուտով կատարվեց: Դրանք կոչվեցին «43-ի գծապատկերներ»: Սա շատ կարևոր համաժողով էր»: Ջոզեֆ Բեյթսի ինքնակենսագրությունը, 263:

«Երկրորդ Գալուստի քարոզիչների և պարբերականների միացյալ վկայությունն էր, երբ նրանք կանգնած էին «սկզբնական հավատի» վրա, որ աղյուսակի հրատարակությունը Ամբակում 2:2, 3-ի կատարարումն էր: Եթե աղյուսակը մարգարեության առարկա էր (իսկ նրանք, ովքեր դա ժխտում են, թողնում են սկզբնական հավատը), ապա հետևում է, որ մ.թ.ա. 457 թվականն այն տարին էր, որից պետք էր հաշվել 2300 օրերը: Անհրաժեշտ էր, որ 1843 թվականը լինի առաջին հրապարակված ժամանակը, որպեսզի «տեսիլքը» «ուշանա», կամ որպեսզի լինի ուշանալու ժամանակ, որի ընթացքում կույսերի խումբը պետք է ննջեր և քներ ժամանակի մեծ հարցի վերաբերյալ՝ հենց նախքան այն, երբ նրանք պետք է արթնացվեին Կեսգիշերյան Աղաղակով»: Ջեյմս Ուայթ, Second Advent Review and Sabbath Herald, Հատոր I, Թիվ 2:

«Այժմ մեր պատմությունը ցույց է տալիս, որ կային հարյուրավորներ, ովքեր ուսուցանում էին այն նույն ժամանակագրական աղյուսակներից, որոնցից ուսուցանում էր Ուիլյամ Միլլերը՝ բոլորը միևնույն դրոշմով: Այդ ժամանակ ուղերձի միասնությունն ամբողջությամբ մեկ թեմայի շուրջ էր՝ Տեր Հիսուս Քրիստոսի գալուստը մի որոշակի ժամանակ՝ 1844 թվականին»: Joseph Bates, Early SDA Pamphlets, 17.

1843 և 1850 թվականների գծապատկերների վերահրատարակումը՝ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից անմիջապես հետո եղած պատմության մեջ, նույնքան Հաբակուկի երկրորդ գլխի կատարման դրսևորումն էր, որքան 1842 թվականին 1843 թվականի գծապատկերի հրատարակությունը: Աղյուսակների պատրաստումը Հաբակուկի երկրորդ գլխի պատումի մի մասն է, և դա պետք է տեղի ունենար: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին 1863 թվականի ապստամբությունը կրկին կրկնվեց այն Լաոդիկեական աղվենտիստների կողմից, որոնք հրաժարվեցին վերադառնալ

Երեմիայի «հին շավիղներին»:

«Թշնամին ձգտում է մեր եղբայրների և քույրերի միտքը շեղել այն գործից, որով պետք է պատրաստվի մի ժողովուրդ՝ կանգնելու այս վերջին օրերում: Նրա մոլորեցուցիչ խոհակերտումները նպատակ ունեն միտքը հեռացնելու այս ժամի վտանգներից և պարտականություններից: Նրանք չնչին արժեք են վերագրում այն լույսին, որ Քրիստոսը երկնքից եկավ տալու Հովհաննեսին՝ Իր ժողովրդի համար: Նրանք սովորեցնում են, թե այն տեսարանները, որ հենց մեր առջև են, բավարար կարևորություն չունեն, որպեսզի հասունկ ուշադրություն ստանան: Նրանք անգոր են դարձնում երկնային ծագում ունեցող ճշմարտությունը և Աստծո ժողովրդին զրկում են նրանց անցյալի փորձառությունից՝ դրա փոխարեն նրանց տալով կեղծ գիտություն: «Այսպես է ասում Տերը. Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա և տեսե՛ք, հարցրե՛ք հին շավիղների մասին, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով»: [Երեմիա 6:16:]

«Թող ոչ ոք չձգտի քանդել մեր հավատի հիմքերը,—այն հիմքերը, որոնք դրվեցին մեր գործի սկզբում՝ Խոսքի աղոթական ուսումնասիրությամբ և հայտնությամբ: Այդ հիմքերի վրա մենք կառուցում ենք արդեն ավելի քան հիսուն տարի: Մարդիկ կարող են ենթադրել, թե իրենք նոր ճանապարհ են գտել, թե կարող են ավելի ամուր հիմք դնել, քան այն, որ արդեն դրված է. սակայն սա մեծ խաբեություն է: «Ոչ ոք չի կարող ուրիշ հիմք դնել, բացի նրանից, որ դրված է»: [1 Corinthians 3:11.] Անցյալում շատերը ձեռնարկել են նոր հավատ կառուցել, նոր սկզբունքներ հաստատել. բայց որքան ժամանակ կանգուն մնաց նրանց շինությունը՝ Այն շուտով ընկավ, որովհետև Վեմի վրա հիմնված չէր»: Testimonies, volume 8, 296, 297.

Երեմիան ցույց է տալիս, որ «հին շավիղներով» ընթանալը նշանակում է գտնել «հանգիստը», իսկ այդ հանգիստը «վերջին անձրևն» է, որը սկսվեց, երբ ազգերը բարկացան 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Նյու Յորք քաղաքի մեծ շենքերը փլվեցին: Նրանք, ովքեր ապա ճաշակեցին պատգամը, դարձան Ամբակումի պահապանները, որոնք պետք է «գրեն տեսիլքը և այն պարզ դարձնեն»: Երեմիան նույն այդ պահապաններին նույնականացնում է «հանգստի» ժամանակ, որը «վերջին անձրևն» է:

Այսպես է ասում Տերը. «Կանգնեցե՛ք ճանապարհների վրա, և տեսե՛ք, և հարցրե՛ք հին շավիղների համար, թե ո՞րն է բարի ճանապարհը, և գնացե՛ք նրանով, և հանգիստ պիտի գտնեք ձեր հոգիների համար»: Բայց նրանք ասացին. «Չենք գնա նրանով»: «Եվ ես ձեզ վրա պահապաններ կանգնեցրի՝ ասելով. «Ականջ դարձրե՛ք փողի ձայնին»: Բայց նրանք ասացին. «Չենք ականջ դնի»: Երեմիա 6:16, 17.

Նրանք պիտի հնչեցնեին այն փողը, որը միլլերական պատմության մեջ երկրորդ վայի վեցերորդ փողն է, իսկ վերջին օրերում՝ երրորդ վայի յոթերորդ փողը: Ամբակումի պահապանները, որոնք Երեմիայի պահապաններն են, հնչեցնում են նախազգուշացման մի պատգամ, որը 1888 թվականի ապստամբության ժամանակ մերժվեց: Այն վեցերորդ փողը, որը մերժվեց 1888 թվականին, Լատդիկիայի ուղղված պատգամն էր:

«Ա. Տ. Ջոնսի և Է. Ջ. Վագոների միջոցով մեզ տրված լուրը Աստծո լուրն է
Լաոդիկիայի եկեղեցուն, և վա յ այն ամեն մեկին, ով դավանում է, թե հավատում է
ճշմարտությանը, սակայն ուրիշներին չի արտացոլում Աստծուց տրված
ճառագայթները»: The 1888 Materials, 1053.

1888 թվականի յոթերորդ փողի լուրը առաջին անգամ հնչեց Լաոդիկիային 1856
թվականին, և ապա լաոդիկյան լուրը տեղադրվեց «յոթ ժամանակների» աճող լույսի
համատեքստում: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Երեմիայի հին շավիղներին
վերադառնալու և դրանցով ընթանալու կոչը՝ վերջին անձրևի լուրը ստանալու
նպատակով, ներառում էր յոթերորդ Փողի նախազգուշացնող լուրը, որը ներկայացված
է որպես Լաոդիկիային ուղղված լուր, ինչպես նաև «յոթ ժամանակները», որը հիմքերի
խորհրդանիշն է:

Մարգարեությամբ նույնացված այն «սուտը», որը առաջացնում է Պողոսի
գրություններում հիշատակված գորեղ մոլորությունը, ներմուծվեց Լաոդիկեական
աղվենտիզմի երրորդ սերնդի մեջ 1931 թվականին՝ մարգարեուհու մահից տասնվեց
տարի անց: Երրորդ սերունդ հասած այդ «սուտը» մարգարեաբար տեղակայված է այն
ժամանակաշրջանում, որը ներկայացված է որպես «կանայք, որ ողբում էին Թամնուզի
համար», և, հետևաբար, կապված է վերջին անձրևի կեղծ պատգամի հետ:

Պետք է հասկանալ, թե ինչպես է տարածվել «սուտը», ինչպես նաև «ստի»
մարգարեական դերը վերջին ժամանակների մարգարեության մեջ: Այն ծաղրասեր
մարդիկ, որոնք իշխում են Երուսաղեմում ուշ անձրևի ժամանակ, որը հարյուր
քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակն է, աղվենտիզմի երրորդ սերնդում
ստեղծեցին ուշ անձրևի կեղծ պատգամ, ինչպես ներկայացված է «կանայք, որ ողբում
էին Թամնուզի համար» պատկերով՝ Եզեկիելի ութերորդ գլխում: Նրանց կեղծ ուշ
անձրևի պատգամը Եզեկիելի կողմից ներկայացված է նաև որպես կեղծ հիմք,
պաշտպանության կեղծ պատ, և կեղծ խաղաղության ու ապահովության պատգամ:

Մի թե ունայն տեսիլք չեք տեսել և սուտ գուշակություն չե՞ք խոսել, մինչ ասում եք.
«Տերն է ասում», մինչդեռ ես չեմ խոսել: Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը.
Քանի որ ունայնություն եք խոսել և սուտեր եք տեսել, ահա ես ձեր դեմ եմ,— ասում
է Տեր Աստվածը: Եվ իմ ձեռքը պիտի լինի այն մարգարեների վրա, որոնք
ունայնություն են տեսնում և սուտ են գուշակում. նրանք իմ ժողովրդի ժողովում չեն
լինի, Իսրայելի տան գրքում չեն գրվի, և Իսրայելի երկիրը չեն մտնի. և դուք պիտի
գիտենաք, որ ես եմ Տեր Աստվածը: Որովհետև, այո, որովհետև իմ ժողովրդին
մոլորեցրել են՝ ասելով. «Խաղաղություն», մինչ խաղաղություն չկար. և մեկը պատ
էր շինում, ու ահա ուրիշները այն ծեփում էին չկոփված շաղախով: Ասա՛՛ նրանց, որ
ծեփում են չկոփված շաղախով, թե այն պիտի ընկնի. պիտի լինի հեղեղաբեր անձրև,
և դուք, ո՛վ մեծ կարկտաքարեր, պիտի թափվեք, և մրրկալի քամին պիտի պատռի
այն: Ահա երբ պատը ընկնի, մի թե ձեզ չեն ասելու. «Ո՛ր է այն ծեփը, որով ծեփեցիք
այն»: Ուստի այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Իմ բարկության մեջ պիտի
պատառոտեմ այն մրրկալի քամով, և իմ ցասման մեջ պիտի լինի հեղեղաբեր
անձրև, և մեծ կարկտաքարեր՝ իմ բորբոքման մեջ, որպեսզի ոչնչացնեն այն: Եվ ես
պիտի քանդեմ այն պատը, որ ծեփել էք չկոփված շաղախով, և գետնին պիտի

հավասարեցնեմ այն, այնպես որ նրա հիմքը պիտի բացվի, և այն պիտի ընկնի, և դուք նրա մեջ պիտի սպառվեք. և պիտի գիտենաք, որ ես եմ Տերը: Այսպես պիտի կատարեմ իմ բարկությունը պատի վրա և նրանց վրա, որ այն ծեփել են չկոփված շաղախով, և պիտի ասեմ ձեզ. «Այլևս պատը չկա, և չկան էլ այն ծեփողները»: Այսինքն՝ Իսրայելի այն մարգարեները, որոնք մարգարեանում են Երուսաղեմի վերաբերյալ և նրա համար խաղաղության տեսիլքներ են տեսնում, մինչ խաղաղություն չկա,— ասում է Տեր Աստվածը: Եզեկիել 13:7–16:

Սուտն ու կեղծիքը, որոնց տակ Երուսաղեմում եղող ծաղրող մարդիկ թաքնվում են Եսայի մարգարեի քսանութերոդ և քսանիններոդ գլուխներում, ի վերջո դատաստանի են ենթարկվում և կործանվում «հորդող մտրակի» միջոցով:

Եվ դատաստանը պիտի դնեմ չափագծի վրա, և արդարությունը՝ կշռաքարի վրա. և կարկուտը պիտի մաքրի ստության ապաստարանը, և ջրերը պիտի հեղեղեն ծածկավայրը: Եվ ձեր ուխտը մահվան հետ պիտի չեղյալ համարվի, և ձեր համաձայնությունը դժոխքի հետ պիտի չկայանա. երբ հեղեղող պատուհասը անցնի, այն ժամանակ դուք պիտի ոտնակոխ լինեք նրա կողմից: Եսայիա 28:17, 18.

Եսայիայի «հեղեղող պատուհասը» Եզեկիելի «հեղեղող տեղատարափն» է, որ բերվում է նրանց վրա, ովքեր «ստություն են գուշակել»՝ ներկայացնելով «ունայն տեսիլք» և պնդելով՝ «Տերն ասում է», «թեև» Տերը «չէր խոսել»: Այն «ստությունը», որի տակ հին մարդկանցիցները ծածկվում են, ներկայացված է որպես մի բան, որ նրանք պնդում են, թե Տերն ասել էր, ուստի այն Աստծո Խոսքի վերաբերյալ «ստություն» է: Կամ նրանք Աստծո Խոսքից բխող որևէ վարդապետություն սխալ են համարել, կամ էլ սխալմամբ պնդել են, թե Աստված առաջնորդել է իրենց հասկացողությունը (Աստված խոսել էր) Աստվածաշնչի որևէ վարդապետության վերաբերյալ:

1931 թվականին հայտնված «սուտը» այն պնդումն էր, թե Քույր Ուայթը Դանիելի գրքում «մշտականի» վերաբերյալ պաշտպանել էր կեղծ տեսակետը: Այն կեղծ տեսակետը, թե «մշտականը» ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը, հիմնված էր մի «ստի» վրա, ըստ որի՝ 1910 թվականին էլեն Ուայթը տեղեկացրել էր Ա. Գ. Դանիելսին, որ իր և Պրեսկոտի տեսակետը, ըստ որի «մշտականը» ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը, իրականում ճիշտ էր՝ հակառակ այդ մասին իր ուղղակի գրավոր խոսքերին:

«ամենօրյայի» վերաբերյալ այն կեղծ տեսակետը, որը այն ժամանակ (1931 թ.) հաստատվեց Լաոդիկյան ադվենտիզմի ներսում, դարձավ այն աստվածաբանական հիմքը, որի վրա կառուցվեց մի պատգամ, որ Եզեկիելը նկարագրում է որպես «խաղաղություն և ապահովություն»: Այն զանազան փաստարկները, որոնք գործադրվում են այդ կեղծ հիմքը պաշտպանելու համար, հենց այն զանազան կեղծադրամներն ու գոհարներն են, որ Միլլերն իր երազում տեսավ: Իր երազի ավարտին նրա սկզբնական գոհարները լիովին ծածկված են կեղծերով և աղբով, իսկ աղբն ու կեղծ գոհարներն ու դրամները ներկայացնում են այն պատգամը, որ հիմնված էր նրանց այն սկզբնաղիք սխալի վրա, թե «ամենօրյան» ներկայացնում է Քրիստոսի սրբաբանի ծառայությունը:

Եզեկիելի հատվածում աղբն ու կեղծ զարդերը ներկայացված են որպես «պատ», որը շինված է այնպիսի թույլ շաղախով, որ չի կարող դիմանալ «մրրկալից քամու» կամ «հորդառատ անձրևի» ճնշմանը:

Հուդայից եղած այն անհնազանդ մարգարեն, որ հանդիմանեց Երովաբոամին, ի վերջո մահացավ «ավանակի» և «առյուծի» միջև: Առյուծը ներկայացնում է Բաբելոնը, իսկ ավանակը՝ իսլամը: Այն երկու վարդապետությունները, որոնք Լառդիկեական աղվենտիզմը չի կարող տեսնել, և որոնք ներկայացված են անհնազանդ մարգարեի մահով, պապության պատգամն են (առյուծը) և երրորդ Վայի իսլամի պատգամը (ավանակը):

Եզեկիելի «մրրկալի քամին» Եսայիայի «սաստիկ քամու» խորհրդանիշն է, որ «զսպվում է» «արևելյան քամու օրը» քսանյոթերորդ գլխում: Եզեկիելի «մրրկալի քամին» նաև Հայտնության յոթերորդ գլխի «չորս քամիներն» են, որոնք պահվում են, մինչև Աստծո ծառաները կնքվեն: Եզեկիելի «մրրկալի քամին» նրա պատգամն է «չորս քամիներից» երեսունյոթերորդ գլխում, որը մեռած չոր ոսկորներին կյանք է բերում՝ որպես հզոր բանակ: Եզեկիելի «մրրկալի քամին», որ կործանում է «անընդունակ շաղախով շինված պատը», երրորդ Վայ-ի վերջին անձրևի պատգամն է:

Եզեկիելի «հորդառատ հեղեղը» պապականության խորհրդանիշն է, և առավել որոշակի՝ այն Կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակահատվածի խորհրդանիշն է, որը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքով: Հուդայից եղած այն անհնազանդ մարգարեն, որ մահացավ էջի և առյուծի միջև, ներկայացնում էր Լառդիկեական աղվենտիզմի մահը, որը տեղի է ունենում 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի՝ էջի գալուստի (երրորդ վայ) և շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքի (առյուծի) միջև: Լառդիկեական աղվենտիզմի մահը տեղի է ունենում հարյուր քառասունչորս հազարի կնիքման ընթացքում, որը սկսվեց, երբ ազգերը բարկացան, սակայն զսպված պահվեցին 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, և ավարտվում է շուտով գալիք Կիրակնօրյա օրենքով: Նրանց մահը, ինչպես պատկերված է անհնազանդ մարգարեի միջոցով, վրա է հասնում այն պատճառով, որ նրանք վերադարձան ուրացող բողոքականության մեթոդաբանությանը, թեև նրանց ուղղակիորեն տեղեկացվել էր երբեք չվերադառնալ «ծաղրողների ժողովը»:

Նրանց մահը տեղի է ունենում հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման պատմության մեջ: Հենց որ Աստծո ժողովուրդը կնքվում է, կործանիչ հրեշտակները սկսում են իրենց գործը: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից մինչև շուտով գալիկ կիրակնօրյա օրենքը կենդանիների դատաստանն իրականացվում է Աստծո եկեղեցում, որովհետև դատաստանը սկսվում է Երուսաղեմից, և այն սկսվում է այն ձեր մարդկանցից, որոնք պետք է լինեին ժողովրդի պահապանները, բայց որոնք չորս սերունդների ընթացքում լքել էին իրենց պատասխանատվությունները: Նրանք, ովքեր այդ ժամանակահատվածում ստանում են կնիքը, այն դրոշն են, որ բարձրացվում է ազգերի առաջ: Նրանք կնքվում են շուտով գալիկ կիրակնօրյա օրենքից առաջ, որովհետև Աստծո մյուս հոտը զգուշացվելու միակ ճանապարհը այն է, որ կիրակնօրյա օրենքի ճգնաժամի ժամանակ տեսնի Աստծո կնիքն ունեցող տղամարդկանց և կանանց:

«Սուրբ Հոգու գործն է աշխարհին համոզել մեղքի, արդարության և դատաստանի վերաբերյալ: Աշխարհը կարող է զգուշացվել միայն այն ժամանակ, երբ տեսնում է, որ նրանք, ովքեր հավատում են ճշմարտությանը, ճշմարտությամբ սրբագործված են՝ գործելով բարձր և սուրբ սկզբունքներով, վեհ ու բարձր իմաստով ցույց տալով այն սահմանագիծը, որ գատում է Աստծո պատվիրանները պահողներին նրանցից, ովքեր ոտքի տակ են տալիս դրանք: Հոգու սրբագործությունը նշանավորում է այն տարբերությունը նրանց միջև, ովքեր ունեն Աստծո կնիքը, և նրանց, ովքեր պահում են կեղծ հանգստյան օրը: Երբ փորձությունը գա, հստակ կերպով կերևա, թե ինչ է զազանի նշանը: Դա կիրակիին պահելն է: Նրանք, ովքեր, ճշմարտությունը լսելուց հետո, շարունակում են այս օրը սուրբ համարել, կրում են մեղքի մարդու ստորագրությունը, որը խորհեց փոխել ժամանակներն ու օրերները»: Bible Training School, December 1, 1903.

Լաոդիկեական ադվենտիզմի մահը կատարվում է վերջին անձրևի պատմության ընթացքում, որը սկսեց ցողել 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին և առանց չափի թափվում է շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ, երբ Աստված հաստատել է և ապա որպես դրոշմ բարձրացնում է մի ժողովուրդ, որ կնքված է հավիտենության համար:

Այդ ժամանակաշրջանում Լաոդիկեական ադվենտիզմի մեջ գտնվող նրանք, ովքեր պատրաստվում են ընդունելու, և կընդունեն զազանի դրոշմը, ներկայացված են Եզեկիելի ութերորդ գլխում արևին երկրպագությամբ խոնարհվող քսանհինգ մարդկանցով: Նրանք են, ովքեր ընդունել են Եզեկիելի կեղծ «խաղաղություն և ապահովություն» լուրը, որը ներկայացնում է ճշմարիտ վերջին անձրևի լուրի կեղծ նմանակը, և որը այդ պատմական ժամանակահատվածում հռչակվում է ճշմարիտ պահապանների կողմից: Այդ կեղծ վերջին անձրևի լուրի հիմքը այն նույնացումն է, թե Դանիելի գրքում «ամենօրյա»-ն Քրիստոսի խորհրդանիշն է, մինչդեռ այն իրականում Սատանայի խորհրդանիշն է: Այդ կեղծ հիմնարար համոզմունքն է այն վարդապետությունը, որ «Երուսաղեմի ժողովրդի վրա իշխող արհամարհող մարդիկ» գործածում են իրենց չկրաշաղախված պատը կանգնեցնելու համար:

«ամենօրյայի»՝ որպես Քրիստոսի խորհրդանիշի նույնականացումը պատմականորեն հաստատվեց «ստով»՝ 1931 թվականին: Այդ ժամանակվանից ի վեր կանգնեցվեց կեղծ դրամների և զարդաքարերի չկոփված պատը: Այդ «պատը» վիճակված է փլվել, երբ կժամանի փոշին մաքրող մարդը՝ լիովին մաքրագործելու Իր կալը: Այդ մաքրագործումը կատարվում է պատմության մարգարեական ժամանակաշրջանում՝ «մրկաշունչ քամու» (2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ի էջը) և «հորդ անձրևների» (շուտով գալիք կիրակնօրյա օրենքի առյուծը) միջև: Այդ պատմության մեջ անհնազանդ մարգարեն սպանվում և թաղվում է Բեթելի սուտ մարգարեի գերեզմանում: Քույր Ուայթը մարգարեության «պատը» նույնացնում է Աստծո օրենքի հետ:

«Մարգարեն այստեղ նկարագրում է մի ժողովուրդ, որը ճշմարտությունից և արդարությունից ընդհանուր հեռացման ժամանակ ձգտում է վերականգնել այն սկզբունքները, որոնք Աստծո արքայության հիմքն են: Նրանք վերականգնողներն են

այն ճեղքվածքի, որ առաջացել է Աստծո օրենքում՝ այն պարսպում, որ Նա կանգնեցրել է Իր ընտրյալների շուրջ՝ նրանց պաշտպանության համար, և որի արդարության, ճշմարտության ու մաքրության պատվիրաններին հնազանդվելը պետք է լինի նրանց մշտական պահպանությունը:»

«Անշփոթելի իմաստ ունեցող խոսքերով մարգարեն մատնանշում է այս պատի շինարար մնացորդ ժողովրդի առանձնահատուկ գործը: «Եթե քո ոտքը հետ պահես շաբաթից, Իմ սուրբ օրը քո հաճույքը կատարելուց, և շաբաթը կոչես վայելք, Տիրոջ սուրբ օրը՝ պատվական, և պատվես Նրան՝ չընթանալով քո սեփական ճանապարհներով, չփնտրելով քո հաճույքը և չխոսելով քո սեփական խոսքերը, այն ժամանակ պիտի վայելես Տիրոջը, և Ես պիտի քեզ բարձրացնեմ երկրի բարձունքների վրա և կկերակրեմ քեզ քո հոր՝ Հակոբի ժառանգությամբ, որովհետև Տիրոջ բերանն է խոսել»: Եսայիա 58:13, 14»: Մարգարեններ և Թագավորներ, 678:

Աղվենտիզմի չորրորդ սերնդի սկիզբը, ինչպես և երրորդ սերնդի սկիզբը, նշանավորվում է մի գրքի հրատարակությամբ: Երրորդ սերունդը սկսվեց Վ. Վ. Պրեսքոթի «Քրիստոսի վարդապետությունը» գրքի հրատարակությամբ, և այդ սերունդն ավարտվեց «Questions on Doctrine» գրքի հրատարակությամբ: «Քրիստոսի վարդապետությունը» ներկայացրեց մի ավետարան, որ դիտավորությամբ գուրկ էր միլլերական մարգարեական լուրից: «Questions on Doctrine»-ը ներկայացրեց մի ավետարան, որը մերժում էր սրբագործության այն գործը, որ իրականացվում է Քրիստոսի միջոցով: «Քրիստոսի վարդապետությունը» հեռացրեց մարգարեական պատմության (chazon) տեսիլքի լույսը, իսկ «Questions on Doctrine»-ը հեռացրեց Քրիստոսի «երևման» (Mareh) տեսիլքի լույսը:

Այդ երկու գրքերի միջև զարգացվեց կեղծ ուշ անձրևի լուրը, որը ներկայացված է «կանայք, որ լալիս էին Թամմուզի համար» պատկերով: Հենց այդ պատմության ընթացքում առաջ մղվեց «1931 թվականի սուտը»: Այդ երրորդ սերունդը (գարշելիքը) ներկայացված է նաև Պերգամոսի երրորդ եկեղեցու փոխգլխամար: Երրորդ եկեղեցու մեջ փոխգլխման խորհրդանիշը ցույց է տալիս աշխարհիկ հաստատություններից հավատարմագրում ստանալու ձգտման գործը, այն հաստատություններից, որոնք թելադրում էին կանոններ աստվածաբանության համար և կանոններ՝ բժշկության համար: Հենց երրորդ սերնդի ժամանակ ճշմարտության փոխգլխումն իրականացվեց, ինչը ներառում էր նաև աղճատված ձեռագրերից թարգմանված Աստվածաշնչերի գործածության ներմուծումն ու դրա վրա դրված շեշտադրումը:

1957 թվականին լույս տեսած Questions on Doctrine գիրքը ներկայացնում էր ավետարանի հիմնարար ճշմարտության հանդեպ կապիտուլյացիա: Այդ ճշմարտությունն այն է, որ Հիսուսը մեռավ, որպեսզի մեզ փրկի մեղքից, բայց Նա չմեռավ, որպեսզի մեզ փրկի մեղքի մեջ: Այն կաթոլիկ և հավատուրաց բողոքական ուսմունքը, թե մարդը չի կարող հնազանդ լինել Աստծո Խոսքին, Սատանայի հավիտենական փաստարկն է: Մարդը կարող է և պարտավոր է հնազանդ լինել Աստծո Խոսքին, նույնիսկ եթե Սատանան պնդում է, թե «անպատճառ չեք մեռնի»: Ընկած հավատուրաց բողոքական այն տեսակետը, թե մարդիկ չեն կարող հաղթահարել մեղքը,

և հետևաբար չեն կարող հնազանդ լինել Աստծո օրենքին, մինչև որ Հիսուսն Իր երկրորդ գալստյան ժամանակ հրաշքով նրանց չվերածի հնազանդ ոռոտների, ներառվել էր Questions on Doctrine գրքի ուսմունքների մեջ:

1957 թվականին սկսվեց Լաոդիկեական աղվենտիզմի չորրորդ սերունդը, և նրա չկոփված պատը (օրենքը) հաստատվեց՝ այդպիսով տրամադրելով այն տրամաբանությունը, որը թույլ կտա քսանհինգ ծերերին խոնարհվել արևի առաջ՝ հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակի ավարտին: Այդ չկոփված պատը, որը այն համոզմունքն է, թե Աստծո օրենքը պահելն անհնար է, սրբվում է, երբ Եկեղեցու և Պետության բաժանման «պատը» վերացվում է՝ շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ: Կիրակնօրյա օրենքը հեղեղող անձրևներն են, կամ, ինչպես Եսայիան է արտահայտում, այն հեղեղող պատուհասն է, և այդ ջրհեղեղը սկսվում է Միացյալ Նահանգներում շուտով եկող կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ:

Միացյալ Նահանգներում կիրակնօրյա օրենքի ժամանակ թշնամին (պապը) ներխուժում է «ինչպես հեղեղ» («հորդառատ պատուհասը»), և հենց այն ժամանակ է, որ «դրոշակը» բարձրացվում է նրա դեմ: Հենց այն ժամանակ է, որ Լաոդիկեական աղվենտիզմի կողմից «մշտականի» սխալ կիրառության վրա կառուցված «չծեփված պատը» քշվում-տարվում է:

Նրանց գործերի համեմատ նա պիտի հատուցի, ցասում՝ իր հակառակորդներին, հատուցում՝ իր թշնամիներին. կղզիներին էլ պիտի հատուցում տա: Եվ նրանք արևմուտքից պիտի երկյուղեն Տիրոջ անունից, և արևածագից՝ նրա փառքից: Երբ թշնամին հեղեղի պես գա, Տիրոջ Հոգին դրոշ պիտի բարձրացնի նրա դեմ: Եվ Քավիչը պիտի գա Միոն, և Հակոբի մեջ նրանց մոտ, ովքեր դարձի են գալիս հանցանքից, ասում է Տերը: Իսկ ես, սա է իմ ուխտը նրանց հետ, ասում է Տերը. Իմ Հոգին, որ քեզ վրա է, և իմ խոսքերը, որ դրել եմ քո բերանում, պիտի չհեռանան քո բերանից, ոչ էլ քո սերնդի բերանից, ոչ էլ քո սերնդի սերնդի բերանից, ասում է Տերը, այսուհետև և հավիտյան: Վեր կաց, շողա՛, որովհետև քո լույսը եկել է, և Տիրոջ փառքը ծագել է քեզ վրա: Ահա խավարը պիտի ծածկի երկիրը, և թանձր խավարը՝ ժողովուրդներին, բայց Տերը պիտի ծագի քեզ վրա, և նրա փառքը պիտի երևա քեզ վրա: Եվ հեթանոսները պիտի գան դեպի քո լույսը, և թագավորները՝ դեպի քո ծագման պայծառությունը: Եսայիա 59:18-60:3:

Հեթանոսները գալիս են դեպի լույսը, երբ Աստծո փառքը Նրա ժողովրդի վրա է, և դա տեղի է ունենում, երբ թշնամին գալիս է ինչպես հեղեղ: Երբ այդ թշնամին գալիս է, Աստված նրա դեմ բարձրացնում է դրոշ (նշան): Տիրոջ այն փառքը, որ նրանց վրա է՝ այն ժողովրդի, որին հեթանոսներն արձագանքում են, Նրա բնավորությունն է, և Նրա բնավորությունը մեղք չի գործում: Կեղծ է այն խաղաղության և ապահովության լուրը, որ ուսուցանում է, թե տղամարդիկ և կանայք չեն կարող հաղթահարել մեղքը: Այդ լուրը կեղծ վերջին անձրևի լուր է, որ հռչակվում է ճշմարիտ վերջին անձրևի լուրի ժամանակ, որը հասավ 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին: Այդ կեղծ լուրը կեղծ լուր է Աստծո օրենքի վերաբերյալ, որը «պատն» է: Այդ կեղծ վարդապետությունը ներկայացված է Questions on Doctrine գրքում, որը նշանավորեց Լաոդիկեական աղվենտիզմի չորրորդ և

վերջին սերնդի գալուստը:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Լաոդիկեական ադվենտիզմի չորս ապստամբությունները հասան՝ վերջին սերնդին նրանց հայրերի մեղքերով փորձելու համար: Այդ օրը Աստված Իր ժողովրդին առաջնորդեց վերադառնալու Երեմիայի հին շավիղներին, որպեսզի նրանք հասկանան և ընդունեն այն հիմնարար պատգամը, որը ներկայացված է որպես Միլլերի գոհարներ: Եթե նրանք այդպես վարվեին, ապա պիտի գտնեին վերջին անձրևը, որը Երեմիան կոչեց «հանգիստ»: Հին շավիղներին վերադառնալու կոչը այն փորձության կրկնությունն էր, որը ծնեց 1863 թվականի ապստամբությունը:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, որը Եսայիայի «արևելյան օրվա և սաստիկ քամու» օրն է, պետք է երգվեր «այգու երգը» նրանց կողմից, ովքեր Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երրորդ համարում, ինչպես նաև տասնհինգերորդ գլխի երրորդ համարում, երգում են Մովսեսի և Գառն երգը: Այդ երգը Լաոդիկիայի պատգամն է, որը ցույց է տալիս, որ նախկին ընտրյալ ժողովուրդն այն ժամանակ շրջանցվում էր, որովհետև Աստված այն ժամանակ իր այգին հանձնելու ընթացքի մեջ էր այն տղամարդկանց և կանանց, որոնք պիտի բերեին այգուց ակնկալված պտուղները: Այդ այգու պատգամը Լաոդիկիային ուղղված պատգամն է, որը 1888 թվականի ապստամբության ժամանակ ներկայացված պատգամն էր Ջոնսի և Վագգոների կողմից:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին սկսվեց վերջին անձրևը, և Ամբակումի գրքի երկրորդ գլխի բանավեճում նշվում է մի խումբ, որը ներկայացրեց երկու տախտակների պատգամը, որովհետև նրանք վերադարձել էին Երեմիայի հին շավիղներին և ընդունում էին «հանգիստն ու զովությունը», որը, ըստ Եսայու, բերվում է նրանց վրա, որոնց մեթոդաբանությունը «տող առ տող» է: Այն բանավեճը, որի մեջ նրանք ներգրավված էին, ուղղված էր վերջին անձրևի կեղծ պատգամի դեմ, որը ներկայացված էր «կանանց՝ Թամմուզի համար ողբալու» պատկերով, և որը խաղաղության ու ապահովության պատգամով քաջալերում էր քնած Լաոդիկեացի ժողովրդին:

«Խաղաղություն և անվտանգություն» լուրը պնդում է, թե անհնար է, որ տղամարդիկ և կանայք չմեղանչեն, և, հետևաբար, Աստված նրանց կարող է և պիտի արդարացնի միայն իրենց մեղքերի «մեջ»: Ծաղրող մարդիկ պնդում են, թե իրենց «խաղաղություն և անվտանգություն» լուրը հավատքով արդարացման ճշմարիտ լուրն է, որ ներկայացրել էին Jones-ը և Waggoner-ը, սակայն այն բաց է թողնում այն ճշմարտությունը, որ ում Աստված արդարացնում է, նրան նաև սրբացնում է, որովհետև Աստված չմեռավ մարդկանց իրենց մեղքերի մեջ փրկելու համար, այլ՝ նրանց մեղքերից:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը նշանավորեց հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակաշրջանի սկիզբը, որը ավարտվում է նրանով, որ մի դասը ստանում է Աստծո կնիքը, ինչպես ներկայացված է նրանցով, ովքեր հառաչում և աղաղակում են եկեղեցում և երկրում եղող պղծությունների համար, իսկ մեկ այլ դաս, որ մեջքով է կանգնել դեպի տաճարը, որտեղ կատարվում է երրորդ հրեշտակի վերջին գործը, խոնարհվում է արևին: Միլլերականների պատմությունը պատկերում է երրորդ

հրեշտակի շարժման պատմությունը, և այդպիսով գազաթնակետը վերաբերում է վերջի անձրևի լուրին և այն փորձառությանը, որ այն արտադրում է նրանց մեջ, ովքեր ընտրում են ուտել:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Նախապես կազմված կարծիքներից հրաժարվելու և այս ճշմարտությունն ընդունելու չկամությունը հիմնքումն էր Մինեապոլիսում Եղբայրներ Վագգոների և Ջոնսի միջոցով Տիրոջ պատգամի դեմ ցուցաբերված ընդդիմության մեծ մասի: Այդ ընդդիմությունը գրգռելով՝ սատանան մեծ չափով հաջողվեց մեր ժողովրդից հեռու պահել Սուրբ Հոգու այն հատուկ գորությունը, որ Աստված փափագում էր նրանց հաղորդել: Թշնամին նրանց խանգարեց ձեռք բերելու այն արդյունավետությունը, որ կարող էր իրենցը լինել՝ ճշմարտությունը աշխարհին հասցնելու գործում, ինչպես առաքյալներն էին հռչակում այն Պենտեկոստեի օրվանից հետո: Այն լույսը, որ իր փառքով պիտի լուսավորի ամբողջ երկիրը, դիմադրության հանդիպեց, և մեր իսկ եղբայրների գործողության հետևանքով մեծ չափով հեռու է պահվել աշխարհից»:
Selected Messages, գիրք 1, 235: